Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 150. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 6-го ЛИПНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JULY 6, 1978 No. 150. VOL. LXXXV.

В УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ ПОЧАЛАСЯ 4-РІЧНА КАДЕНЦІЯ НОВООБРАНОГО ГОЛОВНОГО УРЯДУ; НОВООБРАНИЙ ГОЛОВНИЙ ПРЕДСІДНИК Д-Р ІВАН О. ФЛИС УЖЕ ВИКОНУЄ СВОЇ ОБОВ'ЯЗКИ В ГОЛОВНІЙ КАНЦЕЛЯРІЇ

Джерзі Ситі. — Минулого понеділка, 3-го липня, на передодні найбільшого американського національного Свята Незалежности, тут в Головній Канцелярії Українського Народного Союзу почав виконувати свої обов'язки новообраний 29-ою Конвенцією, що відбулася в травні ц. р. в Піттсбургу, головний предсідник д-р Іван О. Флис, започатковуючи цим 4-річну каденцію свою власну, як і цілого обраного Конвенцією Головного Уряду УНСоюзу. Новообраного головного предсідника д-ра Івана О. Флиса та новообраного головного організатора Василя Оріховського, як і переобраних головного секретаря Володимира Сохана (уже на четверту каденцію) та головного касира (на другу каденцію) пані Уляну Дячук привітали того дня квітами та многоліттєвим усі працівники Головної Канцелярії УНС і В-ва „Свобода". Відповідаючи і дякуючи за привітання, гол. предсідник д-р Іван О. Флис висловив впевненість, що провідну ролю УНСоюзу та його добре ім'я, встановлені і закріплені ентузіязмом і важкою працею піонерів, у щойно започаткованій новій каденції таким же ентузіязмом та спільною працею і співпрацею всіх пощастить не тільки продовжувати, але й ще більш закріпити та розгорнути на благо всіх теперішніх і майбутніх членів УНСоюзу, як і цілої нашої громади і народу.

Свої побажання та нові надії висловлювали, дякуючи працівникам за привітання і многоліттєвє, новообраний головний організатор Василь Оріховський та переобрані головний секретар Володимир Сохан і головний касир Уляна Дячук, а з ними і редактор А. Драган.

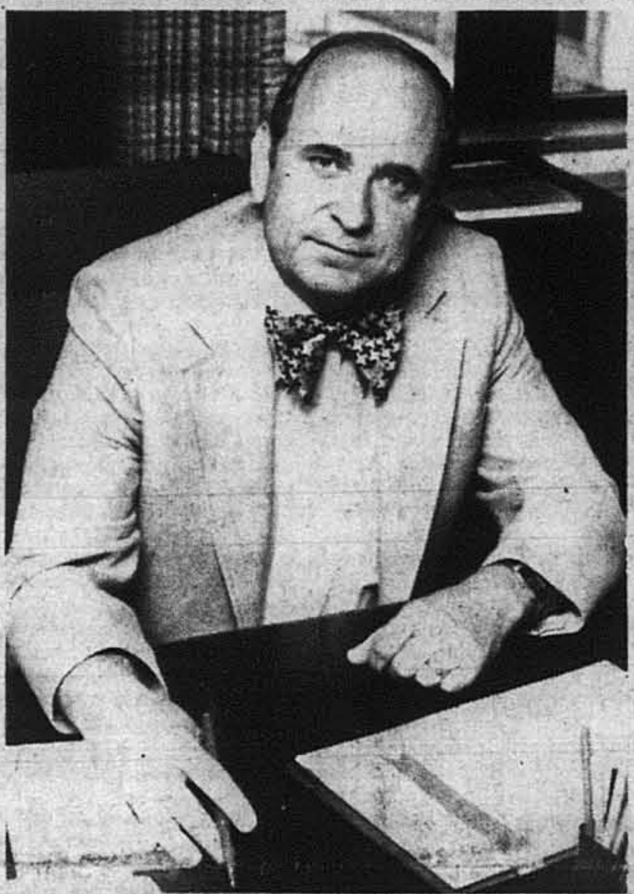
Опісля новообрані головний предсідник і головний організатор, в товаристві переобраних головного секретаря і головного касира, особисто зустрілись і привітались з кожним працівником Головної Канцелярії і В-ва на місцях їхньої праці, знайомлючись з ними та їхньою працею.

Разом із названими новообраними та переобраними головними екзекутивними урядовцями, які повночасово затруднені в Головній Канцелярії, 29-та Конвенція обрала незатруднених повночасово в Головній Канцелярії заступника головного предсідника д-ра Мирона Куропася та переобрала головного директора УНС на Канаду сенатора Павла Юзика і заступницю головного предсідника пані Марію Душник.

Згідно з одержаним повідомленням, перше засідання повного новообраного Головного Екзекутивного Комітету відбудеться в найближчий понеділок, 10-го липня ц. р.

Минулого четверга, 29-го червня, ці ж працівники Головної Канцелярії УНС і В-ва „Свобода" попрощали з відхідним попередніх головного предсідника Йосипа Лисогора і головного організатора Степана Гавриша.

ПОВНОЧАСОВО ЗАТРУДНЕНІ В ГОЛОВНІЙ КАНЦЕЛЯРІЇ УНС ГОЛОВНІ ЕКЗЕКУТИВНІ УРЯДОВЦІ ЗА СВОЇМИ РОБОЧИМИ СТОЛАМИ В ПЕРШОМУ ДНІ ПРАЦІ НОВОЇ 4-РІЧНОЇ КАДЕНЦІЇ

Головний предсідник д-р Іван О. Флис

Головний секретар Володимир Сохан

Головний касир пані Уляна Дячук

Головний організатор Василь Оріховський

ГОЛОВНИЙ УРЯД УНС 1978-1982

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ

Д-Р ІВАН О. ФЛИС* — головний предсідник
Д-Р МИРОН КУРОПАСЬ* — заступник головного предсідника.
СЕН. ПАВЛО ЮЗИК — головний директор УНС на Канаду
ПАНІ МАРІЯ ДУШНИК — заступниця головного предсідника
ВОЛОДИМИР Я. СОХАН — головний секретар
ПАНІ УЛЯНА ДЯЧУК — головний касир
ВАСИЛЬ ОРІХОВСЬКИЙ* — головний організатор.

ГОЛОВНІ КОНТРОЛЕРИ

Д-Р БОГДАН ФУТЕЙ*
ПРОФ. ІВАН ТЕЛЮК*.
ОТЕЦЬ СТЕПАН БІЛЯК*
ПРОФ. Д-Р БОГДАН ГНАТЮК
МҐР ІВАН ГЕВРИК

ГОЛОВНІ РАДНІ

ІНЖ. АНАТОЛІЙ ДОРОШЕНКО
ПАНІ ТЕКЛЯ МОРОЗ
АНДРІЙ ДЖУЛА
Д-Р АСКОЛЬД ЛОЗИНСЬКИЙ*
ПРОФ. ТАРАС ШМАҐАЛА
ПАНІ АННА ГАРАС
ПАНІ ГЕЛЕН ОЛЕК
ВАСИЛЬ ДІДЮК
ІВАН ОДЕЖИНСЬКИЙ
ІНЖ. МИРОСЛАВ КАЛЬБА
МИКОЛА ХОМАНЧУК*
РОМАН КУРОПАСЬ*
МИХАЙЛО СОРОКА*
ЄВГЕН РЕПЕТА

Зірка (*) означає, що названий був обраний на цей пост уперше.

Генеральна Асамблея ОН схвалила резолюцію в справі роззброєння

Об'єднані Нації, Н. Й. — Закінчуючи 5-тижневу спеціяльну сесію, присвячену справі роззброєння, Генеральна Асамблея Об'єднаних Націй схвалила резолюцію, яка закликає уряди країн світу зменшити запаси атомової та конвенційної зброї, з остаточною метою цілковитої елімінації атомової зброї, зменшити чисельно збройні сили, а заощаджені фонди призначувати на економічні потреби населення, встановити зони в світі, де атомова зброя була б заборонена, як теж дбати про те, щоб нуклеарний матеріял, призначений для мирних цілей, не був використаний для розбудови атомової зброї.

Резолюція, яка на думку політичних аналітиків містить багато „досить неясних фраз", також інформує, що відтепер в Женеві засідатиме 40-членна Конференція для справ роззброєння, замість дотеперішньої, в склад якої входила тільки 31 держава. Крім того, головство цієї Конференції відтепер буде на ротаційній базі, тобто змінятиметься кожного місяця, замість дотеперішнього постійного співголовства Совєтського Союзу та ЗСА.

Французи заарештували бретонців

Париж. — В п'ятницю, 30-го червня, французька поліція заарештувала двох членів Бретонського Визвольного Руху, які мали признатись до підкладання бомби у Версальському палаці. Як відомо, в результаті експльозії три кімнати на долішньому поверсі палацу були цілковито знищені, а з ними й мистецькі твори з часів Наполеона.

В АВСТРАЛІЇ ЗАПОЧАТКОВАНО СОБОРНЕ ВІДЗНАЧЕННЯ 1000-ЛІТТЯ ХРИЩЕННЯ УКРАЇНИ

Сидней, Австралія (С. Коб). — З ініціятиви громадського комітету, що постав у Сиднею в квітні ц. р., розпочато в Австралії відзначення 1000-ліття хрищення України. До складу цього комітету входять представники всіх українських християнських віровизнань. Початок ювілейних урочистостей було пов'язано з приїздом до Австралії Блаженішого Владики Митрополита Мстислава, Первоієрарха Української Автокефальної Православної Церкви. Опрацьована комітетом програма передбачувала Соборний Молебень, очолений Владиками — Блаженнішим Митрополитом Мстиславом і Преосвященнішим Іваном Прашком Єпископом Укр. Католицької Церкви в Австралії та духовний концерт-Академію. Відправу Молебня визначено на суботу 17 червня в українській католицькій церкві св. ап. Андрія Первозванного.

Напередодні, 16 червня, прибув із Мелбурну до Сиднею Преосв. Владика Іван, який того ж дня відвідав Владику Митрополита Мстислава в його тимчасовій резиденції в Обурн коло Сиднею.

Хоч початок Молебня було визначено на 2-гу годину по полудні, люди почали збиратися коло церкви далеко раніше. Сприяв цьому й соняшний день, який рідко коли буває у зимову пору в Австралії. Велична церква була рясно оздоблена з-зовні українськими прапорами, які підкреслювали вагу того дня в житті всієї української громади в Австралії. Згодом простору площу перед церквою заповнили стрункі ряди молоді з Пласту і СУМ-у та учні Рідної Школи. До їхніх численних прапорів долучилися й прапори кол. вояків УПА та інших українських військових формацій. Стрункі ряди молоді оточувала громада наших людей, що прибули з найдальше від Сиднею положених місцевостей. Велика і простора церква не змогла вмістити того дня всіх, що зібрались на молитву за многострадальну Україну та її побожний народ. На цьому місці треба висловити комітетові признання за те, що відчув прагнення наших людей — жити поза Батьківщиною з Богом і для Нього та у найтіснішому об'єднанні і згоді.

У точно призначеній годині прибув до парафіяльної резиденції Блаженніший Митрополит Мстислав, якого супроводили голова Консисторії УАП-Церкви в Австралії й Нової Зеландії прот. О. Теодорович та студент Св. Софійської Духовної Семінарії УП Церкви в ЗСА іподиякон А. Партикевич. Перед входом до резиденції зустрів Владику Митрополита Преосвящ. Кир Іван та парох церкви о. крил. І. Шевців. Попереджено Молебень процесією з резиденції до церкви, в притворі якої зустрів Владик о. І. Шевців, а старший братчик привітав Владик хлібом-сіллю. Під величний спів „Достойно є..." Владики пройшли до вівтаря, схилились перед Св. Престолом та обмінялись братнім у Христі поцілунком. Після цього поблагословили зібраних у церкві, на що хор української православної парафії Св. Покрови з Гомбуш Вест відповів могутнім многоліттям.

Відправу Молебня

(Закінчення на ст. 3-ій)

ПАПА ПАВЛО УІ ВСТАНОВИВ ЄПАРХІЮ УКЦ В АРҐЕНТИНІ

Буенос Айрес. ВАЕ. — Вісник Апостольського Екзерхату в Аргентині у виданні за квітень-червень 1978 р. інформує, що „Папа Павло УІ встановив в Аргентині Українську Епархію Покрова Пресвятої Богородиці з осідком у столичному місті Арґентини, Буенос Айресі" та що „Єпархіяльним Єпископом найменував Святіший Отець дотеперішнього Апостольського Екзарха, Преосвященного Владику Кир Андрія Сапеляка, зі Згромадження ОО. Салезіян". В повідомленні ВАЕ сказано, що „дата торжественної ерекції Української Єпархії Св. Покрови з осідком в Буенос Айресі та інсталяції першого єпархіяльного єпископа передбачена на катедральний празник Св. Покрови в неділю 1-го жовтня ц. р.".

ВАЕ рівночасно інформує:

Арґентина — це після ЗСА, Канади і Бразилії — остання країна давньої української еміграції, в якій Українська Католицька Церква одержала свою Єпархію. Від самих початків української еміграції в Аргентині (1897) українські священики і вірні підлягали латинській Єрархії. У 1959 році Папа Іван XXIII встановив окремий Ординаріят для вірних усіх східніх обрядів в Аргентині, номінуючи єпископом-ординарієм Архиєпископа Буенос Айресу. Два роки пізніше Папа Іван XXIII призначив для українських вірних свого Єпископа як постійного Апостольського Візитатора для допомоги Ординарієві в особі Владики Кир Андрія Сапеляка, українського Салезіянина.

Булею „Ucrainorum Fidelium" з дня 9 лютого 1968 Папа Павло УІ створив для українських вірних в Аргентині окремий Ординаріят, як Апостольську Екзархію, з осідком у Буенос Айресі, номінуючи Екзархом дотеперішнього Апостольського Візитатора Владику Андрія Сапеляка. Того самого року відбулось в Аргентині торжественне посвячення української катедри Покрова Пресвятої Богородиці, що його завершив Блаженніший Первоєрарх Української Католицької Церкви Кардинал Йосиф Сліпий. Відвідавши майже всі укра їнські осередки в Аргентині, як у Буенос Айресі, так і по провінціях, Блаженніший звернувся до Святішого Отця, Папи Павла УІ, з проханням про закріплення церковної організації численних українських вірних в Аргентині Єпархією.

(Закінчення на ст. 3-ій)

З ТЕХНІЧНИХ ПРИЧИН

З уваги на те, що в понеділок, 3-го липня, приготоване в тому дні видання „Свободи" на 5-го липня з технічних причин не можна було друкувати на пресі, додаємо його без будь-яких змін до цього видання щоденника, що друкується в середу, 5-го липня, з датою наступного дня.

УНС ПРИЗНАВ 95 СТИПЕНДІЙ НА СУМУ 18,000 ДОЛЯРІВ; ЗАГАЛЬНА СУМА СТИПЕНДІЙ УНС ДОБІГАЄ ДО 100,000 ДОЛЯРІВ

Джерзі Сити. - Стипендійна Комісія УНСоюзу запропонувала, а Головний Екзекутивний Комітет схвалив виплатити в академічному році 1978/79 — 95 стипендій для студентів — членів УНСоюзу на загальну суму 18,000 долярів. Між аплікантами було 77 студенток і 69 студентів. По одній стипендії признано на суми 700, 500 і 400 долярів, 9 стипендій по 300 долярів, 44 стипендії по 200 долярів і 39 стипендій по 100 долярів, разом на суму 17,000 долярів, а 1,000 долярів признано студентам двох наших середних шкіл, Академії св. Юра в Ню Йорку і Середньої Школи Непорочного Зачаття в Гемтремку. Хоча УНСоюз признавав і виплачував принагідні стипендії вже майже від початку свого існування (одним з перших стипендистів УНСоюзу був, як відомо, один з найвидатніших наших науковців і діячів, св. п. проф. Олександер Грановський), то постійні стипендії в теперішній формі УНС признає і виплачує від 1972/73 р. Загальна сума признаних та виплачених в тому часі УНСоюзом стипендій для потребуючих і здібних студентів-членів УНСоюзу виносить 97,730 долярів, отже добігає до сто тисяч.

Стипендії УНСоюзу пропоновані Стипендійною Комісією, схвалює звичайно головний Уряд УНС на своїх річних засіданнях в травні кожного року, за виїмком конвенційних років, як теперішній, в яких стипендії признаються вже після конвенції. Цьогорічні стипендії запропонувала Стипендійна Комісія в результаті дбайливої перевірки всіх подань на стипендії, що відбулася 23-го червня. В склад Стипендійної Комісії входять всі екзекутивні урядовці, два контролери і два радні та редактор. У цьогорічних нарадах Комісії взяли участь тодішній головний предсідник Й. Лисогір, який проводив нарадами, головний директор УНС на Канаду сен. Павло Юзик, головний секретар Володимир Сохан, який протоколував наради, головний касир пані Уляна Дячук, яка реферувала одержані і перевірені нею подання про стипендії, тодішній головний організатор Степан Гавриш, головні контролери мґр Іван Геврик і проф. д-р Богдан Гнатюк та головні радні проф. Тарас Шмагала і д-р Богдан Футей.

ПОМЕР СВ. П. Д-Р ВОЛ. ҐАЛАН

В останній хвилині, як це число „Свободи" вже було готове до друку на пресі, з Філядельфії наспіла сумна вістка, що там в одному з місцевих шпиталів в середу, 5-го липня в год. 2-ій ранку дослівно заснув на віки на 85-му році життя св. п. д-р Володимир Галан, колишній старшина Української Галицької Армії та активний учасник Українських Визвольних Змагань, основоположник і довголітній президент Злученого Українського Американського Допомогового Комітету, колишній довголітній голова Головної Контрольної Комісії Українського Народного Союзу, довголітній голова Об'єднання бувших Вояків Українців в Амерпці, один з найвидатніших провідних діячів Американської України протягом останнього півстоліття.

Основні дані з його життя і про його боротьбу, працю і досягнення, як й інформації про похорони будуть подані в черговому виданні „Своободи".

Осиротив дружину Ярославу та сина Артура та ближчу і дальшу родину, як і всю велику українську громаду. Вічна Йому Пам'ять!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Компромісове рішення

Минулотижневе рішення Найвищого Суду в справі білого мужчини Аллена Беккі, що Медична Школа Каліфорнійського університету дискримінувала його, бо, відкидаючи його подання, прийняла 16 менш кваліфікованих аплікантів з уваги на їхню приналежність до расових меншин, — це ясна перемога для тих, які правильно твердили, що встановлення точних квот на прийняття до вищих шкіл членів расових меншин противиться конституційному принципові рівноправности всіх громадян перед законом.

Цим рішенням Суд зазначив, що лиха не можна направляти лихом, що не можна старатися виправляти зла, заподіяного в минулому дискримінацією проти негрів, пуерто-ріканців, мехіканців, індіян тощо, легалізуванням ,,зворотної дискримінації'' проти білих, тобто наданням явного першенства расовим меншинам при прийнятті до вищих шкіл.

Однак, Найвищий Суд теж не відкинув, а навпаки, підтримав принцип обмеженої ,,позитивної акції'', зазначуючи, що адміністрації університетів при прийнятті студентів можуть ,,брати під увагу'' приналежність кандидата до расової меншости, але не можуть встановляти ,,негнучких квот''.

Отже, Найвищий Суд фактично дійшов до компромісової розв'язки дуже складної проблеми: як запевнити, щоб був задержаний принцип справедливости, який бере під увагу кваліфікації-заслуги апліканта, але також дати змогу членам расових меншин, які в минулому були дискриміновані, здобути вищу освіту і поліпшити їхній життьовий рівень?

Ця компромісова розв'язка покищо викликала критичні відгуки, як з боку деяких лідерів негритянських і пуерто-ріканських середовищ, які твердять, що Найвищий Суд поставив поважну перешкоду на шляху расових меншин до здобуття вищої освіти, так і з боку багатьох білих, які вважають, що Суд таки злегалізував ,,зворотну дискримінацію'' проти членів їхньої раси.

Треба зазначити, що речники обох груп помиляються, точніше, входять в екстреми в своїх негативних оцінках рішень Найвищого Суду.

Як сказано, Суд фактично дійшов до компромісової розв'язки, бо зазначив, що при прийнятті до вищих шкіл адміністрації мусять порівнювати кваліфікації не-білих кандидатів з кваліфікаціями всіх інших аплікантів, але також, в окремих випадках, можуть брати під увагу факт, що даний аплікант належить до расової меншини і що прийняття його може допомогти йому поліпшити його життьовий рівень, а він відтак може зробити вклад в життя його середовища. Але цього не можна робити дискримінаційно у відношенні до їхньої раси.

Суддя Луїс Повелл, який голосував і за тим, щоб Аллена Беккі прийняли до Медичної Школи Каліфорнійського університету, а відтак прилучився до інших 4-ох суддів, які підтримали принцип обмеженої ,,позитивної акції'', вказав на Гарвардський університет, де при прийнятті студентів вже давно застосовується критерії, що їх власне накреслив Найвищий Суд, додаючи, що такий підхід справедливий і задовольняє всіх аплікантів, білих і не-білих.

Очевидно, що справа з принципом ,,позитивної акції'' ще не закінчилася з цим рішенням Найвищого Суду. У майбутньому цей суд, як і нижчі суди мусітимуть зайняти становище в споріднених справах, наприклад, чи в прийнятті на працю теж повинна відігравати якусь ролю расова приналежність апліканта. Але покищо треба вітати факт, що Найвищий Суд своїм компромісовим рішенням остаточно розв'язав складну проблему щодо критерій прийняття аплікантів до вищих шкіл.

В. Ґут Кульчицький

ПРО НОВУ РОЛЮ ФРАНЦІЇ І В'ЄТНАМІЗАЦІЮ АФРИКИ

,,Раніше найменш ентузіястичний член Західнього альянсу, Франція, є тепер рішена відігравати активістичну ролю у бльокуванні всюди совєтських вторгнень. Ця зміна наставлення може бути одною із найважливіших подій у нинішній світовій політиці''. — Так починав свою статтю ,,Нова французька лінія: яструб'ячість є новою модою в Парижі'' Тед Шульц, визначний журналіст, довголітній кореспондент щоденника ,,Ди Ню Йорк Таймс'', один з редакторів відомого тижневика ,,Ди Ню Ріпаблік''.

У цій характеристиці теперішньої постави Франції підтримав його англійський тижневик ,,Менчестер Ґардіян'', підкреслюючи у редакційному коментарі ,,Влім у відчинені двері Африки'', що ,,в обличчі російської пенетрації це є французи, які рішилися не відступати, а дати відсіч''.

А наскільки ця постава є нова, показав Роналд Ковен у статті ,,Франція як жандарм Африки'', надрукованій у щоденнику ,,Ди Вашінгтон Пост'', наводячи порівняння з де Ґолем. Тоді, коли ,,президент де Ґоль придбав солідну репутацію як протектор поміркованих африканських урядів, — писав він там, — інтервенюючи у чорній Африці три рази на протязі своїх одинадцяти літ влади, президент Жіскар д'Естен заанґажував французькі війська в Африці і на Близькому Сході на п'ятьох фронтах у одному році.

Знов же ж, підходячи до порушеної справи під кутом провідництва, Чарлс Мечлінг відмітив, що ,,З'єднані Стейти в теорії можуть бути лідером вільного світу, але на терені Африки вони не мають сили, щоб впливати на події. Це є Франція, яка має охоронні ґарнізони в дванадцятьох африканських країнах, у трьох із них вона є активно заанґажована у протиповстанських акціях, а недавно вона для Заходу викупила Заїр''.

Африканські фронти''

Заанґажування Франції на різних фронтах Африки є різної інтенсивности і різних форм. У Мавританії французькі літаки обороняють цю рідко заселену країну перед нападами підтримуваних Альжирією, а озброюваних Москвою відділів фронту ПАЛІСАРІО.

У Чад уряд від упадку береже 1500 французьких вояків. Наступ тут ведуть повстанці, яких підтримує Лівія, а озброює знову ж таки Москва.

У Джіботі для охорони цієї новопосталої держави Франція тримає 4000 вояків, а три французькі літаконосці стоять кожночасно в околицях рогу Африки як забезпека для французьких нафтових шляхів.

В Анголі, хоч урядово нічого не говориться, в поінформованих кругах є загальне припущення, що Франція відограє головну ролю у доставі зброї для повстанців ЮНІТА.

Та найбільше розголосу в світі і найсильніших протестів Москви удостоїлася недавня висадка частин французького Чужинецького Леґіону у провінції Заїр Кінчаса.

Шукання причин

Взагальному подається три причини теперішньої твердої постави французького уряду: 1. Франція перебрала на себе ролю, яку раніше виконували ЗСА; 2. Франція бачить загрозу для своїх джерел сирівців і шляхів постачання; 3. Франція ,,стала на службі американського імперіялізму''.

Коли ближче приглянутися тим причинам, то стає ясно, що перша причина пояснює другу і тому фактично її доповнює. Бо коли раніше ЗСА охороняли і сирівці, і шляхи, то Франції не було причини тими справами турбуватися. Коли ж ЗСА пішли, так би мовити, на відпочинок, Франція мусіла почати сама дбати за свої інтереси. ,,Американський імперіялізм'' тут зовсім не при чому.

Як би не було, Франція є високорозвиненою індустріяльною країною із високою життєвою стопою своїх громадян, але під оглядом сирівців вона дуже далека від самовистачальности. І тому то безперебійна достава сирівців — це для Франції дуже важлива справа; можна б сказати, справа життя або смерти.

Редактор Андре Фонтен у паризькому щоденнику ,,Лє Монд'' писав про важливість сирівців так: — ,,...опанування якогось Ельдорадо надало б Совєтському Союзові фактичний монополь на цей чи той сирівець, і через цей монополь решта світу опинилася б на його ласці далеко певніше ніж через погрози нуклеарною зброєю, чи через поширення склеротичної ідеології''.

Франція, чи її президент?

Та починають появлятися вже голоси, які доказують, що Франція африканську політику президента не підтримує. Одним із таких голосів є звідомлення з Парижу Павла Вебера, наголовок якого остентаційно кричить: ,,Самітня війна Жіскара'' (Менчестер Ґардіян'', 18.6.1978). У тексті ж він доказує, що, ,,не зумівши здобути об'єднаної західньої підтримки для своєї політики в Африці, президент Жіскар д'Естен є тепер ізольований у самій Франції, де солідний фронт критициз-

(Продовження на стор. 4-ій)

Лев Яцкевич

ЄГИПЕТ ЗБЛИЗЬКА

Мрією кожної американської родини є мати власний дім-осібняк з малим городом і травником. Мрією мешканця Каїро, найбільшого міста в Єгипті, є мати власний кут, в якімнебудь домі поза мережою цвинтаря, який в дошкульнім браку мешкань в єгипті, а в Каїрі зокрема, став прибіжищем приблизно півмільйону безхатніх родин. Мешканева криза в Єгипті пов'язана з великою економічною та соціяльною кризою, а головно з надмірним приростом населення.

Єгипет має під теперішню пору 40 мільйонів населення з щорічним приростом 1-го мільйона. Поверхня Єгипту дорівнюється 994,000 квадрадратних кілометрів, цебто приблизно 50 відсотків більше за територію України (603,500).

На жаль, 2/3 тієї території займають пустелі і тому ціле населення Єгипту скупчене на вузькій смузі здовж ріки Нілу, що дорівнюється поверхні 2-ох американських стейтів: Вермонту та Ню Гемпширу. Якщо дотеперішній приріст населення не зменшиться, населення Єгипту осягне при кінці цього сторіччя цифру 70 мільйонів.

Єгипетський уряд обчислив, що сьогодні в самім місті Каїро недостає 750,000 мешкань. У висліді, багато мешканців живе в напівзруйнованих домах, ґаражах, фабричних щоглах, пивницях та магазинах. В порівнянні з ними, мешканці цвинтарів, чи як їх в Єгипті називають ,,міста мертвих'', це щасливці.

,,Місто мертвих'', це 6-милева смуга цвинтарів, що тягнуться здовж північносхідньої мережі міста, що вміщають поверх 100,000 мурованих гробівниць-мавзолеїв, між якими деякі можуть конкурувати з елеґантними підміськими віллами. Ті гроби започаткували мамелюки, яких спровадив з Туреччини султан Єгипту Саладин для боротьби проти постійних нападів хрестоносців. В 13-му сторіччі мамелюки стали панівною верствою в Єгипті.

Типічна гробниця складається з кількох кімнат, з яких одна призначена на похоронну крипту, а іншими кімнатами користується родина, яка приїжджає до Каїру в часі релігійних свят. Ті кімнати звичайно побудовані довкруги подвір'я, з якого ведуть сходи до гробів померлих членів родини. Закон теоретично забороняє мешкати постійно в тих гробівцях, але родина, що піднаймає ті гробівці за гроші, часто вдоволена, що хтось пильнує їх перед знищенням, чи вандалізмом.

У висліді майже всі гробівці на каїрськім цвинтарі замешкалі й місто було змушене запровадити до цвинтарних домів воду, електрику й газ, дозволити на існування споживчих крамниць та створення поліційної станиці.

Досі найбільшим прибутковим підприємством в Єгипті був Суезький канал, який скорочував майже наполовину морський шлях між Індійським океаном та Европою. На жаль, у висліді арабсько-ізраїльської війни, цей канал був замінований та заблькований і перестав зносити ,,золоті яйця''. Замість мільйонових прибутків Садат витратив поверх півбільйона долярів на його направу, очищення від мін та затоплених кораблів.

Тим часом, у висліді 8-річної бездіяльности Суезького каналу ввесь транспорт нафти, що становив головний прибуток для каналу, був спрямований старим морським шляхом довкруги Африки. Щоб відбити собі кошти транспорту власних нафтових кораблів-танкерів, збільшили їх поємність 360,000 брутто-тонн до 300,000 брутто-тонн. Цей новий напрям в суднобудівництві вдарив дошкульно по прибутках нововідчиненого каналу, глибина якого та технічне устаткування якого виявилися непридатними для перепливу модерних супертанкирів.

Крім цього, у висліді інфляції єгипетський уряд підвищив на 100 відсотків оплату за переїзд кораблів, що причинилося до дальшого зменшення кількости кораблів, що користувались досі Суезьким каналом. Щоб фінансово рятувати Суезький канал, Садат плянує його поглибити та поширити коштом 10 більйонів, які йому обіцяли дати у формі інвестиції Арабські Держави.

Чи Садатові пощастить припинити присмерк Суезького каналу, покаже найближча майбутність. Маючи стільки економічних турбот, Садат не може дозволити собі на люксус війни і тому хоче всіми засобами погодитися з Ізраїлем. Висліди цього зусилля була його подорож до Єрусалиму, що не мала досі прецеденту в арабсько-жидівських взаєминах. На жаль, ізраїльський уряд, знаючи про важке економічне положення Садата, не дуже спішиться до замирення, маючи надію, що при допомозі впливового жидівства в ЗСА вдасться йому задержати більшість окупованих територій, як одну з умов миру.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ЩЕ ,,ПРО ВИСТУП ГЕН. ПЕТРА ГРИГОРЕНКА"

Прочитавши в числі ,,Свободи" з 30-го червня ц. р. ,,Голос читача" ,,Про виступ ген. П. Григоренка" за підписом Оксани Керч, не можу стриматись, щоб не зареаґувати на нього.

У першу чергу вважаю за велику шкоду, що між нами є громадяни, які ставляться з таким великим незрозумінням до цієї людини — борця за людські права, за нашу батьківщину.

Як відомо, ген. Григоренко пішов виключно за покликом совісти: виступив з критикою совєтської влади, будучи свідомим, що його можуть за це чекати катування по тюрмах та ,,психушках", допити... Він також був напевно свідомим, що з цим він утратить всі матеріяльні вигоди, які він мав, а саме — генеральську пенсію (як на совєтські відносини — велику), та всілякі почесті, натомість стане в очах влади тільки злочинцем. Це все він знав, але не вагався піти на це.

П-ні Керч пише, що ген. Григоренко видно хоче тому повернутись в Совєтський Союз, бо там чекає на нього генеральська пенсія і почоти, — мовляв, він сам так сказав. Тут хочу вияснити: у перший день, коли стало відомим про заборону повороту ген. Григоренкові в Совєтський Союз, в газеті ,,Ню Йорк Таймс" появилась стаття дуже прихильна до ген. Григоренка, але тому, що американці не уявляють собі обставин в Совєтському Союзі, вони зробили висновок, що ген. Григоренко хоче повернутись в Совєтський Союз не тільки тому, щоб діяти, але і тому, що там чекає на нього добра пенсія і почоти. Цю статтю дослівно перекладено на українську мову і видруковано в ,,Свободі". Думаю, що для більшости українців було ясним, що це так не є, що своєї пенсії ген. Григоренко вже там не отримує. Десь я навіть читала вияснення самого ген. Григоренка в цій справі (на жаль не пригадую де). Отож, — з початком засуду чи арешту ген. Григоренка — відібрано йому його пенсію і генеральські почесті, — на життя заробляла його дружина доривочною працею.

Взагалі створюється враження, що авторка згаданого ,,Голосу читача" старається не бачити, що корисного зробив ген. Григоренко і там і тут на еміграції. Навіть в такій надзвичайно цінній статті ген. Григоренка в ,,Свободі" з 27-го червня ,,Батьківщина незаступна", де він вияснює своє особисте ставлення, почуття — чому саме він хотів залишитися у Совєтському Союзі, — п-і Керч не згадує про основний зміст, а знайшовши слово ,,скотинячий" твердить, що це образливо, хоч якраз в тім реченні це слово нікого особисто не ображає (це справа його особистого погляду, і подається як приклад).

Говорячи про цю ж статтю ген. Григорена, я можу щиро сказати, що я була нею глибоко зворушена і потрясена: це справді стаття великого героя і борця, духового борця, який готовий боротись до кінця, не лякаючись мук і катування. Ось його слова: ,,Моє місце там, на батьківщині, разом зі своїми братами у правозахисній боротьбі. Ділити з ними радість і горе, разом з ними відбувати беззаконні покарання — в тюрмі, таборах, спецпсихлікарнях. І не треба мені кращої долі, чим доля мого народу". Чи часто трапляється така глибока ідейність, такий героїзм?...І дивно і прикро, що знаходяться між нами особи, які відважуються таку людину ображати... Про тих, що зрікаються совєтського громадянства ген. П. Григоренко також спокійно вияснив свій погляд і підчеркнув зрозуміння до них.

Дуже шкода, що ми мусимо витрачати час на такі ,,дискусії". Пишу ,,дискусії" в лапках, бо вважаю справу бездискусійною, тільки вважаю, що промовчувати таких дописів ніяк не можна. Треба такі справи вияснювати.

Ген П. Григоренко своєю героїчною поставою і діяльністю та терпінням в Совєтському Союзі протягом років, і тут, за цей короткий час на еміграції, роблячи дуже багато корисного для нашої справи (його виступи в Европі і тут), — доказав ким він справді є, — і в цьому не може бути сумніву. Ми, українське громадянство на еміграції, мусимо бути щасливі та горді, що маємо ген. Петра Григоренка. Ми не сміємо допускати до зневажання цієї великої людини.

Філядельфія, Па. **М. Іщук**

Я. Гніздовський обраний до мистецького жюрі

Куперставн, Н. Й. — Відомий український мистець Яків Гніздовський був запрошений до селективного жюрі, яке має оцінити і вибрати твори на річну крайову мистецьку виставку, що її влаштовує Мистецька асоціяція Куперставну від 23-го липня до 24-го серпня. Крім Я. Гніздовського в склад жюрі входять ще мистець Істон Прібл і п-і Лора Мартін, адміністратор ґалерії при Мистецькому центрі в Бінґемтоні, Н. Й. У цій престижевій виставці щорічно бере участь біля 2,000 мистців з різних місцевостей ЗСА.

Маріян Коць

ОЛЕКСАНДЕР ПЛАТОНОВИЧ СЕМЕНЕНКО

Провідна верства української громади у ЗСА не є така чисельна. Люди за час скитання стали собі друзями, приятелями, товаришами, знайомими, тож кожна більша втрата віднотовується українською пресою.

Серед потоку смертних повідомлень знайшлося ім'я Олександера Платоновича Семененка. Звичайно, писати некролог не так важко, бо кожна людина у відмінний спосіб приклала рук до росту громади. Особливо ускладнюється писання цього некрологу, бо вживання суперлятивів, хоч і вірно очеркуючих, не підходить до особистости Олександра Платоновича. Дальші ускладнення в тому, що адвокат Семененко не мав можливости вповні виявити свої таланти тут, у ЗСА. Але для історії потрібно закріпити ті умовини, які виростили таку власне людину, які сприяли їй, або теж унеможливлювали плодотворче себевиявлення. Потрібно сказати, що Олександер Платонович Семененко був (без перебільшення) перша особа ґарнітуру української суспільно-політичної еліти.

Народився в Єлисаветграді (тепер Кіровограді) 12 вересня 1898 року. Мати Коляда Ольга Вільгельмовна, яку всі кликали Василівною, батько Платон Йосипович був державним урядовцем у Єлисаветграді, де молодий Олександер кінчив реальну школу та гімназію в 1915 році зі свідоцтвом зрілости й оцінками, які вказують на вподобання Олександра: наука про Божий закон — найвища оцінка, мови російська, французька і німецька, історія, географія — добра; натомість математика, фізика — достаточно. Так склався життя, що — за словами Олександра Платоновича — він ніколи не був дитиною — ,,Сашею''. Вже студентом видавав й редагував український часопис, а неприйнятий до війська через хворобу серця був призначений помічником у заготівлі харчування й фуражу, тож для свого довкілля був — Олександром Платоновичем. Із тими оцінками свідоцтва перейшов Олександер Платонович студіювати на Одеському університеті економічні науки й право на Харківському від 1915 — 1920 року. За постановою Колеґії адвокатів з 2 грудня 1924 р. почалось у Харкові життя Олександра Платоновича — адвоката. У державі повного безправ'я, у час, коли випрацьовано лябораторійно-науковий плян ліквідації всіх верств українства й послідовно переводжено його в життя — довелось захищати українську людину. Оповідаючи про ці часи, дрижав голос Олександра Платоновича. Казав він — інколи глибший погляд, порух рук, незамітний нікому тон голосу, підсказував, як вести дану справу, як відкрити у нелюда іскорку людського, аби на цьому будувати оборону української людини. Тільки такий знаток людини, яким був Олександер Платонович, міг впоратись із обов'язками адвоката, людини, українця, пана по крові та манерах, естета, аналітика процесів і замірів диявольських, які заволоділи землею й долею України.

Тут у Харкові доля в'яже Олександра Платоновича з Марією Романівною, за якою вже були дантейські переживання при екзекуції наймилішої особи, старшини армії Болбочана.

Тут колекціонує Олександер Платонович ґравюри, студіює відносну літературу, збирає мистецькі картини видатних мистців, зберігає все опікунчо аж до безповоротної їх втрати у берлінських вогнях.

За зфабрикованим доносом ув'язненого партійця, який ,,втягнув'' Олександра Платоновича у нелеґальну організацію — арештують його 3-го вересня 1937 року та хоч і звільняють у грудні, то вже 27 січня арештують поновно й держать у в'язниці Харкова на тортурах й побоях аж до листопада 1939 року. Оповідають очевидці, що Олександра Платоновича виносили побитого, непритомного — відливали відрами води й знову били. Коли ж очунював, молитовно складав руки й тихо прощав. Але не міг простити їм побоїв і тортур його Матері, яку любив найідеальнішою синівською любов'ю. Судили Олександра Платоновича за параграфами 54-2 і 54-11 карного кодексу УССР — не могли добитись зради, доносу, фабрикації свідчень на будь-кого. Вже по звільненні з в'язниці справа находилась на перевірці у прокуратурі СССР у начальника відділу Зотова і щойно 26 січня 1940 року, у час війни, була уморена на підставі статті 197 ч. 2 УПК УССР. Вийшов Олександер Платонович ,,на волю'', бо не дав ніяких свідчень ні на кого й непотрібно було його ліквідувати.

Друга світова війна покликала Олександра Платоновича на обербурґомістра міста Харкова. У прифронтовій смузі виголодніле, без засобів і постачання місто вимагало активної, розумної, поважної протидії. Всі відповідальні сторони життя міста, в тому числі й адміністрація, були в руках Олександра Платоновича. Зорганізувалась віддана група людей, яка й пізніше через всю війну й еміґрацію держалась разом, а в тому часі, при співпраці з дооколичними селами, всупереч плянам німецького окупанта вела долю міста. Казав Олександер Платонович: мене, адвоката, покликали боронити населення Харкова. Я його захищав. Я був адвокатом. І, власне ця адвокатура міста Харкова спричинилась до виїзду на еміґрацію. Тиняння через чужі країни у Берліні, Ґронау аж до 1948 року. У Берліні був Олександер Платонович головою Українського Комітету. Про ті часи згадує проф. Зенон Зелений у книжці про українських юнаків, де він зустрів українця з хребтом і мужністю, який велів німецькому старшині високої ранги ждати у почекальні, поки він був на розмові. Цим українцем був Олександер Платонович.

Виїхав Олександер Платонович як громадянин Польщі, уродженець Радомя, Олексій Змененко, до Бразилії й повернув до свого прізвища щойно 1960 року. В Ріо організуються сходини філії Українського Бразилійського Клюбу та Хліборобського Освітнього Союзу, на яких вибирають Олександра Платоновича Семененка секретарем. В Бразилії працює Олександер Платонович представником газетних видавництв, а опісля сам відкриває власне підприємство роздільні канцелярійного приладдя.

Проф. Михайло О. Вєтухів, президент УВАН у ЗСА, листом з 9 грудня 1958 року запрошує й виставляє афідавіт на приїзд до цієї країни. Олександра Платоновича вибирають на голову Фундації УВАН. Скоро Академія закуповує власний будинок. Олександер Платонович із схорованим серцем відвідує часто неприязних українських заможних осіб та шукає допомоги для розвитку української вільної науки. Вже при посвяченні будинку радіє Владика Митрополит Мстислав, що й УВАН має ,,свого Скрипника''. Але вузькі рамки Фундації не дозволили Олександру Платоновичу розвинути діяльність.

Отримав Олександер Платонович працю в американській адвокатській фірмі, де й працював аж до пенсії. Українці Ню Йорку мали нагоду слухати Олександра Платоновича в час дискусій, доповіді з нагоди святкувань його товариша Євгена Маланюка та захоплюватись брил'янтністю його думки. Хоч недуга незрівноваженого тиску крови примушує Олександра Платоновича сидіти дома, він живо цікавиться подіями та оригінально коментує їх. У тому часі у видавництві ,,Пролог'' появляються спогади ,,Харків, Харків'', які критика визнала завершеним літературним твором мемуарного жанру.

Останніми місяцями працював Олександер Платонович над оформленням Фундації Семененків, куди ввійшла б спадкова маса матеріяльних надбань Олександра Платоновича й Марії Романівної. Фундація була подумана для фінансування праць про штучний голод в Україні, яким виморено мільйони українців, а адміністраторами Фундації були намічені Олександром Платоновичем три особи, як виявилось дніпрянець, галичанин і закарпатець.

Заснув Олександер Платонович Семененко сковородинською смертю, розпрощавшись із своїми друзями, у тихому безболісному відході з цього світу дня 1-го червня 1978 року й був похоронений на українському цвинтарі в Бавнд Бруку о. В.Базилевським у у приявності тільки приятелів і друзів. Мав він усі прикмети гідного українця, що колись дозволили Кирило-Методіївцям об'єднувати слов'ян у проводі з благородним українським народом. Належав Олександер Платонович Семененко до тих виїмкових осіб, яких можна було вітати, а тим більше, прощати відспіванням державного гимну. Вічна Йому Пам'ять.

[Кінець]

ПОЖЕРТВИ НА УВАН У США В 1977 РОЦІ

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США висловлює щиру подяку всім жертводавцям за членські внески та пожертви, що були надіслані в 1977 році до Академії. Це дало змогу продовжувати та розвивати далі науково-видавничу діяльність.

Гувер, Анна	$ 1,000.00
Кравчук Юрій	525.00
Ростун Богдан	500.00
„Самопоміч" в Нюарку	500.00
Український Народний Союз	500.00
Бризгун Константин	200.00
Скоп Олександер	200.00
Вашінґтонська Група УВАН	142.00
Новосівський І.	130.00
Стовба Михайло	105.00

По 100 дол.

Я. Воєвідка, М. Каплистий, І. Коровицький, К. Кебало, Лікарське Т-во в Ню Йорку через д-ра В. Клюфаса, П. Могилин, Я. Падох, М. Пирський, А. Станко, Т-во Інженерів Філядельфії, УККА — Міннеаполіс, Б. Філіпчак.

По 75 дол.

М. Антонович, Г. Гордієнко, Ю. Луцишин, В. Розгін
М. Кушніренко — 57.00.

По 50 дол.:

Ю. Артимишин, В. Бакум, І. Безручко, В. Білинський, Б. Винар, о. М. Галета, В. і М. Знаєнко, В. Каспрук, Б. Кіналь, Я. Михайлович, Кредитова Кооператива в Рочестері, С. Кротюк, І. Макаревич, О. Неділько (з нагоди 75-ти ліття), І. Назаркевич, Т. Орел, В. Петришин, О. Соловей, Р. та В. Сочинські, УККА — Сиракюзи, Б. Худьо, К. Церкевич, С. Швайковський, О. Савицька.

Влад. Орест Іванюк — 45.00 дол.

По 40. дол.

Я. Гніздовський, Т. Костюк, Д. Лепкий.
М. Дейчаківський — $ 35.00.

По 30 дол.

О. Баб'юк, Ф. Бульбенко, М. Колтунюк, С. Костик, М. Нешта, Н. Пазуняк, † **О. Пашко,** М. Прокоп, С. Процюк, Р. Струк.

По 25 дол.

А. Адамович, В. Андрусяк, В. Бакало, М. Безпечний, М. Біда, О. Біланюк, Я. Білинський, М. Блох, В. Богданів, Ю. Бульбенко, О. та О. Вороніни, Л. і І. Гаєвські, О. і Л. Гайдамаки, А. Гудзовський, О. Гудзовська, Д. Гуменна, П. Гурський, Я. Ґелета, Е. Дорош, У. Дячук, В. Завітневич, І. Замша, М. і Ю. Зеленські, К. Клепачівський, Н. Кордиш-Головко, Г. Костюк, П. Крамаренко, Кредитова Кооператива — Балтимор, А. Кулик, М. Курчак, Л. Кушнір, Р. Леґеза, В. Лесич-Кіршак, Й. Лисогір, Ю. Луцький, О. Макогін, Л. Марґоліна-Гансен, О. і М. Марусяк, З. Л. Мельник, Ю. Нещадименко, Є. Нольден, П. Одарченко, В. Омельченко, Н. Осадча-Яната, Р. Осінчук, М. Палій, Г. Пашківська, Е. Перейма, Д. Петрівський, В. Ревуцький, І. Решетар, В. Рудко, Д. Савдик, М. і М. Савицькі, І. Світ, О. Слюзар, Т. Сосновий, О. Тарнавський, З. Туркало, Укр. Золотий Хрест через Надію Каркас, УККА — Лорейн, О. Федишин, Є. Федоренко, А. Філіпович, М. Харина, Т. Хом'як-Богачевська, Б. Цимбалістий, Б. Цицюра, Ю. Чапленко, М. Шаблій, Б. Шебунчак, В. Шиприкевич, А. Школьник, В. Юрченко, А. Яременко, М. Яримович.

По 20 дол.

О. Антонович, Л. Биковський, О. Бражник, О. Гладкий, Г. Дмитрів (на Фонд Кричевського), Л. Дорошенко, Г. Ефремова, М. Корінець, С. Крашенінніков, Антоніна Кулик, М. Мартиненко, П. Мегик, Є. Перейма, М. Шпитко, М. Яната.

По 15 дол.

Д. Бакевич, Я. Букачевський, О. Волянський, Г. Гагарин, В. Гусаковський, М. Дорошенко, Ф. Корсин, Д. Лепкий, Л. Окіншевич, С. Сім'яник, М. Степаненко, М. Цегельський.

По 10 дол.

Б. Артимишин, О. Архімович, Й. Бандера, Г. Білоус, Є. Блавацька, К. Бургґольц, Д. Герчанівський, С. Євсевський, О. Карачківська, П. Карпишин, В. Коваленко, Р. Кобрин, М. Козак, М. Корчинський, К. Косенко, Д. Кузик, С. Кулик, П. Кулик, Ю. Лавріненко, М. Лисогір, І. Мурґалія, В. Надраґа, А. Нещадименко, В. Олійник, М. Пежанський, Т. Приходько, І. Смолій, о. І. Ткачук, К. Туркало, † **І. Холодняк**, А. Худяк, С. Чалишев, Я. Чипак, І. Шевченко (Сіятл), П. Ямняк, О. Яремко.

По 5 дол.:

Т. Брикович, І. Галущенко, Й. Гірняк, П. Паньків.

УПРАВА АКАДЕМІЇ

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

В АВСТРАЛІЇ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

поблагословив Владика Митрополит Мстислав, після чого католицькі священики виголосили першу ектенію, а Преосвщ. Єпископ Іван відчитав Св. Євангеліє та звернувся до вірних з повчальним словом, в якому розкрив глибокий зміст незабутньої в історії української нації події — Хрищення України, кличучи водночас до гідного відзначення 1000-ліття Християнства на Україні.

Зчерги, благальну ектенію виголосили священики УАПЦеркви, після якої Блаж. Митрополит Мстислав прочитав молитву за Україну, благаючи у Всевишнього змилування й опіки над переслідуваними в Україні нашими братами і сестрами та допомоги в змаганнях нашого народу за волю і власну державність. У своєму слові до вірних Владика Митрополит висловив побажання, щоб 1000-ліття зшестя Божої ласки на наш народ всі українці-християни зустріли в об'єднанні, любові та згоді.

Відправу Молебня закінчив молитвою пастор Г. Лутанюк, Голова Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання в Австралії, після чого об'єднаний церковний хор під управою І. Лясківського відспівав „Боже, Великий-Єдиний..." Крім Владик, у відправі Молебня взяли участь такі священики: від УАПЦеркви: голова Консисторії прор. О. Теодорович, протопресв. О. Підгулевський, настоятель церкви св. Покрови в Гомбуш Вест, митр. прот. В. Череванів, настоятель церкви Св. Переображення в Блектавн та прот. В. Люлька, настоятель церкви Св. Афанасія Лубенського в Ґренвілл, а від УКЦеркви: протопресв. І. Шевців, настоятель церкви Св. Ап. Андрія в Лідкомб та вікарні священики тієї церкви о. М. Іванчо і о. Б. Шемечко.

Одразу після Молебня, в Домі Української Молоді в Лідкомбі, відбувся концерт-академія, програма якого складалася з духовних пісень у виконанні солістів і об'єднаного хору молоді під управою В. Матіяша. Перед входом на залю привітав Владик голова Об'єднання Українських Громад у Сиднею С. Цимбалюк. Відкрив академію д-р Є. Глива, голова Ювілейного Комітету 1000-ліття Хрищення України, а голова Союзу Українських Організацій Австралії інж. Ю. Денисенко виголосив святочну доповідь. Велика заля Дому Молоді була того дня заповнена по-вінця нашими людьми з Сиднею й околиць та їхніми дітьми і внуками.

Не помилимось, коли ствердимо, що день 17 червня у Сиднею буде записаний в історії української спільноти в Австралії, як повна глибокого змісту подія, основною прикметою якої було зворушливе молитовне об'єднання всіх, без різниці віровизнання дітей нашого народу поза Батьківщиною.

Українці взяли участь у фестивалі народів у Скенектади

Скенектади, Н. Й. (Іван Дурбак). — Вже четвертий раз Музей у Скенектади, Н. Й., організує фестиваль народів з різноманітною програмою, завжди з великим успіхом. Минулого року було 10.000 публіки, цього року — 15.000 з цілої околиці. Цього року велика фірма „Дженерал Моторс" з приводу свого 100-ліття зорганізувала свою виставку в будинку музею, що тривала 6 тижнів, відбула з'їзд своїх співробітників. У цьому будинку були габльотки різних народів з їхніми етнічними мистецькими експонатами. В українській габльотці були: гуцульський килим, свічник, „трійця", дві ляльки в гуцульських одягах, правдиві коралі, писанки (велика й мініятюрна). Організацією українського відділу зайнялися пані Домна Свідерська з Амстердаму (голова ОЖ-ООЧСУ) і Іванна Бучак зі Скенектади (членка управи 99 Відділу СУА у Вотервліті). Їм допомагали пані: А. Підвербецька, Л. Мицик, Паращак та інші і панове: інж. М. Свідерський, інж. А. Підвербецький.

Фестиваль народів відбувся 20 травня при участи представників 22-народів з Америки, Азії, Африки й Европи. Заступлені були: Америка, Англія, Африка, Голляндія, Греція, Данія, Естонія, Індія, Ірляндія, Італія, Китай, Мадярщина, Мехіко, Німеччина, Норвегія, Польща, Україна, Франція, Чехо-Словаччина, Швайцарія, Швеція й ін.

В українському павільйоні, що його випозичили від Гуртка Любителів Мистецтва у Трой інж. Михайло й Алла Гереці, було гарно прибране нутро української хати. На стінах видніли: українська ікона, прибрана вишиваним рушником, різьблені образи Т. Шевченка й І. Франка, мапа України, картини мисткині-малярки Наталки Содоль-Дзядів: три церкви, гагілки й калина. На столі, прикритім вишиваною скатертю, були: альбом, касетка з гуцульськими різьбами, трипільська кераміка, писанки, ляльки в українських одягах, гуцульська різьба. Була софа з гуцульським ліжником і вишиваною подушкою, були столики з українською керамічною лямпою в гуцульському стилі, з українським сервісом до кави. Окремо була виставка літератури про Україну в англійській і українській мовах: книжки, летючки, знімки українських політв'язнів з СССР. Пояснення давали інж. М. Свідерський, інж. А. Підвербецький і ін. Ввесь час гучномовець надавав українські пісні з платівок. При столі наші пані в українських одягах продавали українське печиво: домашні хліби, торти, солодке з кавою, що їх скоро розпродано. Наші дівчата продавали льоси льотерії на мистецькі твори. Український павільйон належав до найкращих.

Українська танцювальна група „Зорепад" з Олбанської округи, 36 учасниць та учасників танкових курсів школи Роми Прийми-Богачевської, під проводом Михайла Коцура, відтанцювала 7 танків. Вся публіка подивляла українські танки, всі павільйони спорожніли на цей час. До українського павільйону приходили деякі наші люди, що віднайшли своє „коріння" і пригадали країну своїх предків. Американська преса тепло згадала про участь українців у фестивалю.

Д-р Роксоляна Іванна Демчук — нова українська лікарка з Вісканзин

д-р Роксоляна Демчук

Приємно нам поділитися доброю вісткою з українським громадянством, що Роксоляна Демчук, закінчила свої медичні студії в університеті Медізон, Вискансин, отримуючи 28-го травня ц. р. диплом доктора медицини.

Д-р Роксоляна Демчук народилася 23-го грудня 1951 р. у Восокі, Вискансин, та є дочкою агронома Івана та вчительки Олени із Глинських-Демчуків.

У 1970 р. вона скінчила з відзначенням „валедікторіян" середню школу та почала фармацевтичні студії в університеті Вискансин у Мілвокі, де отримала повну стипендію від Дженерал Моторс на час цілих студій. Згодом вона перейшла до медичної школи в Недізон Вискансин, де успішно закінчила свої медичні студії.

З родинного дому д-р Роксоляна винесла знання української мови й культури та глибоку любов та прив'язання до українського народу і Церкви. Вона належала до Пласту та бувала на пластових таборах. Любить музику та грає на кількох інструментах.

Часто відвідувала українські імпрези та вчащала до собору свв. Володимира й Ольги в Чікаго, до якої парафії належать її батьки. 28-го червня ц. р. д-р Роксоляна почала свою шпитальну практику при шпиталях Норд Вестерн університету в Чікаго, де буде перший рік працювати у відділі внутрішніх хвороб. На другий рік зачне спеціялізацію в анестезіології при цьому самому університеті.

Д-р Павло Пундій

ПАПА ПАВЛО VI...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

По десятирічній місійній та організаційній праці Апостольського Екзарха, священиків, монахинь та вірних в рамках Українського Апостольського Екзархату, Папа Павло VI встановив українську Єпархію, даючи Українській Церкві в Аргентині сталу канонічну організацію.

Новостворена українська Єпархія Св. Покрова з катедральним храмом у Буенос Айресі нараховує коло 129.000 вірних, 21 священиків, переважно монахів, які обслуговують дванадцять канонічно еригованих парафій з численними душпастирськими осередками і місійними станицями. З двадцять один священиків нової Єпархії тільки трьох належать до світського клиру; решта усі монахи: десять ОО. Василіян, п'ять ОО. Салезіян, два ОО. Францішкани й один Оріоніст. У Буенос Айресі знаходиться Єпархіяльна Семінарія під проводом ОО. Салезіян, яка начислює у шкільному році 1978 — п'ятнадцять семінаристів.

Українська Єпархія в Аргентині нараховує коло сто сестер-монахинь: сімнадцять СС. Василіянок, чотирнадцять СС. Служебниць, п'ять Катехиток Пресв. Серця Ісусового. Сестри Василіянки провадять діточі садочки, народні школи, одну середню школу і віддаються катехизаціям та місійній праці. Сестри Служебниці розгорнули місійну працю по провінціях, організують катехизації і провадять пенсіонати для українських дівчат по Провінціях. Катехитки Пресв. Серця Ісусового присвячуються в особливий спосіб катехизаціям по колоніях.

Перспективи для дальшого розвою Української Церкви в Аргентині є великі. Ще є надто скромне число священиків і бракує матеріяльних засобів. Завдання приготовити священиків — місіонерів має єпархіяльна Семінарія св. Апостола Андрія.

Зі створенням української Єпархії в Аргентині виринає пекуча потреба побудувати приміщення для єпархіяльної курії та резиденцію для Єпископа, бо досі Єпископ живе у Семінарії. Справа не легка у теперішніх економічних обставинах Аргентини... — сказано в повідомленні ВАЕ.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

У ДВАНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашої Найдорожчої ДОНІ

бл. п.

ЛЯРИСИ ГАРКАЧ

яка припадає 28 червня вшановуємо її пам'ять

У ПАМ'ЯТЬ

Роки пройшли,
як сьогоднішній ранок минувся.
І неповернеться знова.
Але неминулось те,
що сталось,
заподіяна серцю (рана) туга.

А деж цей лік, щоб вилічити?

Не цей лік, що лічить фізично, але той, що лічить душевно!

Духом людину в життю,
на крилах понід небеса понесуть.
— Прихильністю, любов'ю, и пошаною,
ті тіні темні проженуть.

Ці слова пригадались після того, коли ми дістали листа, від о. Богдана Смика, минулого року, який звучав любов'ю, розрадою і по-батьківськи. Зашо хочемо скласти подяку, за такі ввічливі слова!

Людина немов звалюється під тягарем на землю, а хтось підійде і простягне руку помочі пройти дальше життєву стежечку.

Червень, 1978 МАРІЯ і ПЕТРО — батьки

З глибоким смутком повідомляємо членів Союзу Земель Соборної України СП, що 3-го липня на 86 р. життя відійшов у Вічність основоположник Союзу Земель Соборної України — Селянської Партії довголітній голова ЦК

бл. п.

ВОЛОДИМИР ФЕДОРОВИЧ СЕНИК

Покійний народився на Полтавщині в селянській родині, село Андріяшівка, закінчив вищу юридичну освіту, був комісарем Уряду УНР на [illegible] повіті, за що карався совєтською владою довгі роки в сибірських концлягерах.

ПАНАХИДА — середа, 5-го липня о год. 6-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН в четвер, 6-го липня у Свято-Покрівському православному монастирі, Нова Кубань, Н. Дж.

Залишив у смутку дружину — МАРІЯННУ, сина — ЮРІЯ з Родиною, тещу — НАТАЛІЮ ЯНАТУ.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ

Центральний Комітет Союзу Земель Соборної України — Селянська Партія

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в п'ятницю, 23-го червня 1978 р. на 47-му році життя несподівано відійшов у Вічність наш Найдорожчий Муж, Батько, Син і Брат

бл. п.

ОЛЬҐЕРД ВОЛОДИМИР КАЛИНА

ветеран американського летунства, член Асоціяції Укр.-Амер. Адвокатів, адвокат у Фенікс, Арізона

Похорон відбувся 27-го червня, 1978 р. у Фенікс, Арізона.

Горем прибиті:

дружина — ФРЕЙЗІЕР
діти — АДРІЯНА, ВОЛОДИМИР і ПАВЛО
мати — ОЛЬГА
брат — д-р ЯРОПОЛК з дружиною [illegible]
тіточний брат — ВОЛОДИМИР [illegible] з дружиною АННОЮ
та ближча і дальша родина в Америці [illegible]

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що [illegible] червня 1978 р. після довгої і важкої недуги заснув навіки наш Найдорожчий Муж, Батько, Дід, Прадід і Брат

бл. п.

ПЕТРО ДАРМОХВАЛ

проживши 84 роки

Покійний народився в селі Лисятичі, Стрийського повіту.

Похоронено Покійного на цвинтарі св. апп. Петра і Павла у Парма, Огайо.

Просимо про молитви за душу Покійного боляче засмучені:

дружина — РОЗАЛІЯ
син — МИХАЙЛО з дружиною ЛЮБОЮ і доньками ІРИНОЮ, ХРИСТИНОЮ, ЛЕСЕЮ і МАРУСЕЮ
донька — АННА з мужем МИКОЛОЮ [illegible] і донькою ДАРІЄЮ МІСЬКЕВИЧ
донька — НАТАЛКА з мужем ТЕОДОРОМ БОЙКОМ і дітьми МАРІЙКОЮ, ЛЕВКОМ і ЛІДОЮ в Україні
сестра і брати в Україні, ближча і дальша Родина в Америці і Україні.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ
Дорогої нам Братови і Тети

бл.п.

ОЛЕНИ КАРПЯК

складаємо пожертви на Наукове Т-во ім. Шевченка

Олена ЛИСКО	$ 25.00
Володимир і Світляна НЕДІЛЬСЬКІ	25.00
Володар і Марта ЛИСКИ	25.00

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

св. п.

ОЛЕКСАНДРА ПЛАТОНОВИЧА СЕМЕНЕНКА

буде відслужена
В НЕДІЛЮ, ДНЯ 9-го ЛИПНЯ 1978 р.
о годині 11 ранку

БОГОСЛУЖБА з ПАНАХИДОЮ

в українській православній церкві
СВ. ТРОЙЦІ 185 Південь 5-та вул.
(Williamsburg Plaza) Бруклин, Н. Й.

Дружина — МАРІЯ

ПРО НОВУ РОЛЮ...

(Продовження зі ст. 2-ої)

му або резерви розтягається від крайньої лівиці і почерез Парлямент до армії''. А закінчує він цей репортаж так: — ,,Африканська політика є дуже персональною ініціятивою, базованою на дуже персональній оцінці, яку президент тепер обороняє з позиції, осамітнення якої постійно зростає''.

Виглядало б, отже, що теперішня войовнича постава не є поставою цілої Франції, а тільки французького уряду. Все ж таки, навіть у звідомленнях П. Вебера, де він вичисляє різні критичні голоси, ніхто не квестіонує самого факту існування загрози, а майже вся критика ведеться довкруги метод і спроможностей. І дійсно, щодо метод, то згоди немає. Але не тільки у Франції. Її немає і в Европі, та й у цілому Західньому альянсі. От Чарлс Мечлінг у згадуваній вже статті писав: — ,,Фактично в Африці, як і в Перській затоці, Совєтський Союз проводить повільне просування на сирівці, вітальні для економіки Заходу. І хоч в справі як з тією загрозою поступати Европа поділена, ілюзій вона не має щодо серйозности тієї загрози''.

Незгода є і в ЗСА. Добре підхопив її щоденник ,,Ди Волт Стріт Джорнал'' за 26 червня у редакційній п. н. ,,Кінські перегони Анголі''. ,,На початку останнього тижня ми думали, — писалось там — що сили Бжезіньского в дорадчих відділах адміністрації були горою, переконавши президента, що кубинці, які тренували катангських бунтівників в Анголі, були загрозою, яку не можна поминути мовчанкою. Та у вівторок африканісти у Державному Департаменті Сайруса Венса висунулися далеко наперед, повідомляючи, що із станціонованими в Анголі кубинцями ми будемо поступати в той спосіб, що будемо милішими до марксистського режиму в Анголі, який їх тримає''.

В'єтнамський синдром

Флора Луїс помістила у щоденнику ,,Ди Ню Йорк Таймс'' за 11 червня статтю п. н. ,,Европа боїться нового В'єтнаму''. У ній вона говорить тільки про ,,в'єтнамський'', так би мовити, аспект В'єтнаму, тобто, боротьбу за перемогу комуністів у самому В'єтнамі і його околицях. Не згадує вона аспекту ,,французького'', який пізніше перемінився на ,,американський'', тобто боротьбу за перемогу комуністів на вулицях французьких, а пізніше американських міст, та на кемпусах французьких, а пізніше американських університетів. А якраз цей останній аспект ,,в'єтнамізації'' африканських фронтів є дійсно небезпечний.

Тел Шулц у вже згадуваній раніше статті писав, що ,,нова політика Жіскара втішається вдома повною піддержкою, за виімком комуністів і ,доктринерів-соціялістів'.'' То було десятого червня. Вісім днів пізніше Павл Вебер писав уже, що у Франції Жіскар залишився зі своєю політикою осамітнений. Що сталося? Де нагло поділася ,,повна підтримка''? Чи це тільки два відмінні погляди чужих журналістів, а чи може вже наслідок дії тих сил, які довели до остаточної комунізації В'єтнаму?

У нас немає сумніву, що ті сили вже заворушилися і почали діяти. Питання тільки, чи їм знов пощастить поставити до своєї диспозиції такі маси молоді, якими вони розпоряджали колись. І від цього буде залежати, чи ,,зміна наставлення'' Франції дійсно стане ,,одною із найважніших подій у нинішній світовій політиці'', як то суґерував Тед Шулц.

Загальні збори Осередку СУМА в Бостоні

В неділю, 26-го лютого ц. р. у приміщенні сумівського дому, відбулися чергові 25-ті Річні Загальні Збори Осередку СУМА ім. Василя Біласа в Бостоні, Масс.

Збори відкрив голова Осередку Стефан Сологуб, привітавши всіх присутніх. Відтак відмовлено спільну молитву. Після молитви вшановано хвилиною мовчанки пам'ять тих членів Осередку, які в минулому році відійшли у вічність: бл. п. Стефана Мацькевича й бл. п. Василя Майкута.

Президію обрано в такому складі: Володимир Федорів — предсідник, Оля Барицька — секретар. Як почесних членів запрошено: голову місцевого Відділу УККА інж. Конрада Гусака та Петра Когута — представника Крайової Управи СУМА в Ню Йорку.

Після відчитання і ствердження протоколу з попередніх Річних Загальних Зборів, приступлено до звітів Управи: Володимир Гетьманський — заступник голови; Слава Щудлюк, Володимир Федорів і Михайло Франківський — секретарі; Микола Сухий (стар.) — скарбник; Іван Попик — організаційний; Романа Михайлів — культурно - освітній і пресовий референт; Михайло Носаль — булавний Відділу Ю.-СУМА обширно звітував про загальну працю, проведену з юнацтвом і дружинниками; мґр Орест Щудлюк — головний виховник, звітуючи про цілість виховної праці, підкреслив, яку велику ролю відограє виховання молоді Ю-СУМА. Кінчаючи свій звіт, мґр О. Щудлюк згадав наших визначних провідників, які в минулому році відійшли у вічність — а саме: сл. п. Степана Ленкавського — провідника ОУН, сл. п. Олега Штуль-Ждановича — провідника ПУН, та сл. п. Ярославу Бандеру. Відтак вшановано їхню пам'ять хвилиною мовчанки. Орест Ганчар — керівник фізичного виховання, підсумувавши діяльність спорту, дозволив в кінці свого звіту винагородити трофеєм молодшу юначку Роксану Щудлюк, яка відзначилася взірцевою спортовкою. Слідували звіти: д-р Роман Дашавець — реф. зовнішніх зв'язків; Володимир Оленяк — голова Контрольної комісії;

Іван Банадиґа — голова Товариського суду.

Після дискусій над звітами та уділення абсолюторії уступаючій Управі, обрано нові керівні органи Осередку СУМА в такому складі: Михайло Носаль — голова; Стефан Сологуб й Олег Ленів — заступники; Володимир Федорів — протокольний секретар; Михайло Франківський — рекордовий секретар; Микола Сухий (стор.) — касир; Ярослав Сухий — заступник Романна Михайлів — культурно - освітній і пресовий референт; Іван Попик, Роман Василенко й Слава Щудлюк — організаційні; Зоряна Дашавець й Анна Ганчар — референти зовнішніх зв'язків; Теодор Майкут (стар.), Стефан Микитин, Михайло Волощук — господарські керівники; Орест Ганчар — керівник фізичного виховання; Григорій Макух, Роман Ленів, Орися Щудлюк, Катруся Щудлюк — заступники; Марія Гончар і Марійка Щудлюк — референти жіноцтва; Оксана Микитин, Марійка Гапій, Оля Майкут, Теодор Майкут (мол.) — вільні члени; Слава Щудлюк — Суспільна опіка; Микола Сухий (мол.) — голова Контрольної комісії; Володимир Оленяк, Василь Ворона, Слава Щудлюк, Володимир Гетьманський, Микола Гапій члени; Микола Сухий (стар.), Дмитро Мельник — делеґати до УККА; Іван Банадиґа — голова Товариського суду; Михайло Зінків й Осип Шимонович — члени; д-р Роман Дашавець — булавний; Марійка Ґалонжка — заступник Михайло Носаль — керівник дружинників; Романна Михайлів — головний виховник; мґр Орест Щудлюк — заст. гол. виховника.

Привіти й побажання Зборам висловили: Петро Когут — представник Крайової Управи СУМА в Ню Йорку, інж. Конрад Гусак — голова місцевого Відділу УККА, як рівнож представник від ОБВУ; Любомир Щудлюк — голова Церковного комітету української католицької церкви Христа царя; Леонід Грінченко — голова Українсько - Американського Громадського Клюбу; Оля Барицька — заступник голови місцевого Відділу ОЖ ОЧСУ; Володимир Гетьманський — від 374-го Відділу УНС; Микола Сухий (стар.) — від 230 Відділу СУК - „Провидіння"; мґр Орест Щудлюк — від 123-го Відділу Народної Помочі; Дмитро Мельник — від 307-го Відділу УНС; Степан Сідлярчук — від Української Кооперативи.

Загальні Збори закінчено відспіванням „Ще не вмерла Україна".

Романна (Франківська) Михайлів

Вдалий фортепіяновий попис учнів у Чікаґо

Дня 17-го червня ц. р. в ,,Інституті Модерного Мистецтва'' після цілорічної праці відбувся фортепіяновий попис учнів клясу фортепіяну — знаного педагога Марти Стадник. Заля швидко заповнилась дітворою, молоддю та їхніми батьками, в очікуванні на відкриття попису.

Мила і все усміхнена п-ні Марта привітала присутніх. І о год. 3:15 по обіді залунали звуки „Вальса" Брамса оп. 39 (Дует) у виконанні сестер Ганусі і Наталі Карачевських. Попис почався. Після першої точки заавансованих учнів, появилися при фортепіяні виконавці, почавши від наймолодших, бо лише таких (а було їх троє), що пів року тому почали науку, а відтак чим раз більше заавансовані учні милували ухо своїми музичними здібностями присутніх, які не жаліли їм оплесків.

Без перебільшення треба признати вмілий підхід педагога до кожного учня в приділенні кожному відповідного музичного твору і втриманні дисципліни учнів.

Годі тут перелічувати всіх виконавців, згадаю лише композиторів, твори яких виконували учні, а це: Гльовера, Савицького, Більбро, Арона, Клярка, Невина. Соневицького, Бастіяна, Берковича, Суґармана, Пердію, а дальше Гайдна, Бурґмюлера, Бетговена, Шумана, Лємонта, Дуссек і накінець неперевершене виконання Наталі Карачевської „Малягуеня" Лекуона. Це була її ґрадуація до вищої музичної школи. Вона ж і відзначаюча ґрадуантка зі середньої школи та відзначаюча матурантка Школи Українознавства. Її як талановиту акомпаньяторку вокального тріо „Сестри Малецькі", обдарувала китицею квітів керівник цього тріо — Марія Плешкевич.

Відтак п-ні Марта Стадник обдарувала нагородами цих учнів, що своєю пильністю заслужили собі на відзначення, а ними були: Богданна Хринівська, Роман Гірняк, Христя Ярошевич, Христя Боднарук, Ганнуся Карачевська та Наталя Карачевська.

Цей дуже вдалий попис музичної студії фортепіяну п-ні Марти Стадник тим більше гідний похвали, що тривав тільки звиш одну годину, а виявив високу умілість п-ні Марти. Попис закінчився спільною знімкою всіх виконавців з її невтомним педагогом і всі присутні у доброму настрої розійшлись додому.

Марія Плешкевич

СПОРТ

Редагує О. Твардовський

ВІДБУЛИСЯ СПОРТОВІ ІГРИЩА УКРАЇНСЬКИХ СПОРТОВИХ І МОЛОДЕЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Елленвілл, Н.Й. — 24-25 червня, 1978 р. (О.Т.). — Близько 300 спортовців у великій більшості молоді, нижче 19 років життя взяли участь в цьогорічних Спортових Ігрищах на оселі СУМА в Елленвіллі, які проходили під кличем „Розкуй закуту Україну".

Згідно з програмою Ігрищ, в суботу у передполудневих годинах відбулося офіційне відкриття: піднесення прапорів, відіграння гимнів, запалення символічного олімпійського вогню та заприсяження учасників „Змагатися чесно і завзято". В офіційній частині привіти виголосили: пані Ярослава Рубель від Централі УККА, мґр Є. Гановський від СУМА, В. Тарасюк від Пласту, мґр І. Хамуляк від УСВТ „Чорноморська Січ". Негайно після закінчення цього святкового відкриття, що ним проводили Ю. Храневич — голова СУАСТ-Схід і секретар Л. Білик, розпочалися легкоатлетичні змагання і відбиванковий турнір жіночих і чоловічих дружин.

ВИСЛІДИ ЛЕГКОАТЛЕТИЧНИХ ЗМАГАНЬ

Юначки, 60 м.: М. Муха (Пласт, Дж. Сіті) — 8.5, О. Цьолко (Пласт, Олбані) — 9.7, Д. Кобаса (СУМА) — 9.8.

Скок в довжінь: М. Муха — 13¼, О. Цьолко — 12.3, Н. Глушко (СУМА, Крилаті) — 11.10.

Скок у височінь: М. Муха — 3.11, О. Цьолко — 3.9, Д. Кобаса — 3.7.

Мет кулею (6 ф.): Л. Шкафаровська (СУМА, Крилаті) — 30.5½, Н. Глушко — 27.2, Д. Лещук (СУМА), Ню Йорк — 25.9.

Гінці 4 x 60 м.: Пласт, Джерзі Сіті — 38.5, СУМА, Вотерволет - Амстердам — 40.0.

Старші юначки 15-18 років

100 м.: В. Чума (Пласт, Ню Йорк) — 14.4, Л. Завадівська (Пласт, Клівленд) — 14.8, Л. Мак („Ч. Січ") — 14.9.

Скок у довжінь: Х. Мриш (Пласт, Пассейк) — 13.1, А. Підвербецька (Пласт, Олбані) — 12.3, Н. Федун (Пласт, Пассейк) — 12.1.

Скок у височінь: А. Підвербецька — 4.0, В. Чума — 3.10, А. Ульчак (Пласт, Пассейк) — 3.10.

Мет кулею: Е. Ульчак — 23.2½, І. Завадівська (Пл., Клівленд) — 23.2, О. Явна („Ч. Січ") — 22.9½.

Гінці 4 x 100 м.: Пласт, Клівленд — 1:01.9, Пласт, Ню Йорк — 1:04.0, СУМА, Ірвінґтон — 1:05.2.

Юнаки 11-14 років

Біг 60 м: О. Калинович („Ч. Січ") — 8.0, І. Курилета (СУМА, Філя.) — 8.7, П. Семчук (СУМА, Амстердам) — 8.7.

Скок у довжінь: О. Калинович — 14¼, П. Семчук — 13.4¼, М. Петрух („Ч. Січ") — 12.4½.

Скок у височінь: Ю. Гошко (СУМА, Крилаті) — 4.3, М. Петрух — 4.1, О. Калинович — 3.8.

Мет кулею (8 ф.): І. Ленчук (СУМА, Дж. Сіті) — 36.2, О. Калинович — 33.3½, М. Петрух — 30.2½.

Гінці 4 x 60 м.: УСВТ „Ч. Січ" — 35.5, СУМА, Амстердам — 39.6.

Юнаки 15-18 років

Біг 100 м.: А. Кравченюк (Чорноморці) — 12.2, І. Лещук (СУМА, Н.Й) — 12.4, В. Натина (Ч-ці) — 12.6.

400 м.: А. Городиський (Чорноморці) — 55.9, І. Лещук — 59.0, А. Кравченюк — 60.8.

800 м.: І. Лещук — 2.24, Т. Стефуришин („Ч. Січ") 2.45'7, М. Кряк („Ч. Січ") — 3.15'1.

Скок у довжінь: Р. Буртик (Пласт, Пассейк) — 17.0, І. Лещук — 16.2½, В. Натина — 15.10½.

Скок у височінь: Б. Вих (Пласт, Пассейк) — 5.0, І. Лещук — 5.0, А. Городиський (Ч-ці) — 4.0.

Мет кулею (12 ф.): В. Натина — 39.6, І. Лещук — 34.2½, А. Дзерович (Ч-ці) — 32.3½.

Мет диском: Р. Дармограй (СУМА, Філя.) — 74½, І. Лещук — 72.10, А. Дзерович — 67½.

Гінці 4 x 100 м.: Чорноморці, Клівленд — 52.5, СУМА, Н.Й. — 54.0, Пласт, Пассейк — 55.0.

Біг 1.500 м.: І Лещук — 4:59.9, А. Городиський — 5:00.2, А. Кравченюк — 5:45.4.

У загальному точкуванні в показнику табелі Ігрищ, перші три місця зайняли:

Юначки:

	точки
1. Пласт, Дж. Сіті	25
2. Пласт, Олбані	17
3. Пласт, Клівленд	16

Юнаки:

	точки
1. СУМА, Н.Й.	34
2. УСВТ, „Ч. Січ"	33
3. Пласт, „Ч-ці"	26